

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La construcció de la pau

L'ingrés d'Alemanya al Consell permanent de la Societat de Nacions, és una nova pedra posada a l'edifici de la pau, de què són arquitectes i obrers els membres de la susdita Societat.

Ja no es podrà dir ara que aquesta és la Santa Aliança dels vencedors.

Ja no semblarà una conxorra de gent sospitosa, un aparell ortopèdic i una barrera per a endegar les inundacions periòdiques dels pobles del Nord.

Amb l'ingrés d'Alemanya al Consell de Ginebra, entren automàticament en vigor els pactes de Locarno.

Per aquests pactes, Alemanya Anglaterra, França, Itàlia, Bèlgica i Polònia es comprometen a no confiar a les armes, sinó a l'arbitratge, la resolució de les seves querelles.

I conseqüència d'aquest compromís, que assegura la pau entre els enemics i belligerants d'ahir, seran la petició de desarmament, de desocupació dels territoris del Rhin i de revisió dels mandats colonials, que formularà Alemanya al si de la Societat de Nacions.

Si, en efecte, en lo successori, els conflictes internacionals s'hàn de resoldre amistosament, cal tenir en peu de guerra els enormes exèrcits que tenen les principals potències d'Europa?

Estan segurs, en virtut dels pactes esmentats, que Alemanya no intentarà una revènge, no perpetrarà una agressió contra França, per a què seguir ocupant els territoris renans?

I pel mateix motiu, tenint la garantia dels pactes de Locarno, i essent innecessari el debilitat econòmic del poble alemany, serà forçós donar-li a aquest les seves colònies i els centres de proveïment de matèries primeres de què se'l va privar pel tractat de Versalles.

Es clar que això no es farà a mata-degolla. Es clar que no es procedirà d'un cop de ploma a esborrar el passat, ni es pot d'un cop de drap eixugar els rius de sang vessada.

Però el camí de la locarnització d'Europa, com diu Briand, és el que indiquem.

Aqueixes pedres només són les que manquen per acabar d'edificar la pau, per asseure-la sobre fonaments immobables.

ANGEL SAMBLANCAT.

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA PREVIA

CENSURA GOVERNATIVA

Apunts per a la història del trajo

XINOS

Els presos governatius

Uns quants obrers, que es troben detinguts governativament a la Presó Celular fa bastant temps, ens escriuen pregant-nos que demanem a l'autoritat competent la seva llibertat.

Ens deixarà la censura elevar aquesta súplica al senyor Milans del Bosch? Creiem que sí. Almenys al nostre confrare, "El Diluvio", se l'ha permès fer-la, i no és de suposar que a nosaltres se'n hagi de donar tracte distint.

No queden gaires presos governatius a Espanya.

Quasi tots els que foren detinguts al pujar el Directori al poder, han estat alliberats.

Resta una petita minoria, qual detenció ha pogut tenir una oportunitat, però que és actualment innecessària, regnant a tot arreu la pau i tranquil·litat, la bona temperatura social que el termòmetres oficials senyalen.

A aquesta minoria, insignificant pel nombre, no se li obriran les portes de la presó, que a homes més perillosos han estat obertes de bat a bat?

Al senyor governador ens dirigim i li preguem que així sigui, que així ho faci.

No havent conflictes socials, no essent possible cap pertorbació de l'ordre públic, per a què tenir tancats aquests homes? Per a què?

Tipus de "La taberna del mal abrigo"

"EN SOCRATES"

Fer un resum biogràfic de la vida d'aquest personatge, és una feina basant en embrollada. Dic això pel motiu de què aquest bon home no es pot pintar a la lleuera.

Seria necessari disposar d'un espai quelcom més ample que el que tenim. No obstant, jo crec que els llegidors de la CAMPANA amb uns botons de mostra ja en vindran ben bé prou. Doncs, bé: li diuen "en Sócrates", per les seves aficions a llegir. De criatura treballava al moll, però per les seves rebeldies el van posterjar els capatassos. Va fer de carreter, de mosso d'estació, de quaranta oficis, i a tot arreu donava la mateixa nota. Les traïdories dels companys—diu ell—la pèrdua de l'únic fill que em quedava de tota la família, van induir-me a fer la vida d'anacoreta que faig. I afegeix:

—No vull tractes amb ningú, i si m'arredosso a estones en aquesta "taberna", és perquè al mig d'aquesta gent no hi trobo hipocrisia. Si no fos que tinc necessitat de relació per defendrem les quatre mongetes que m'han de conservar la força, faria una paròdia d'en Zarzuela.

—Caram! Coneixeu en Zarzuela?

—Totes les obres d'en Nietzsche i algunes més.

—Així, potser no és estrany que induït per les seves teories busqueu refugi a la soledat.

—No, senyor, no; el llegir mai m'ha fet perdre l'escriure: els que ja ho portem dins l'ànima, no tenim necessitat de les teories de ningú.

Busco la soledat perquè, al meu entendre, puc prescindir de la companyonia.

—I, doncs, com us guanye la vida?

—Decentment: sense explotar a ningú ni deixar que m'explotin! Pescant! Quan he guanyat prou per la setmana, ja paro el carro, ja no en vull més.

—Home—això no ho trobo d'allò més bé.

—Dones, és així; amb la particularitat que si m'escolteu em donareu la raó.

—Amb molt gust. I aquí "en Sócrates" es desfà amb una conferència que posa els pèls de punta, desglossant conceptes i formes que deixen a tots convençuts i amb la boca oberta: "en Sócrates" fa saber a tots els presents que la societat actual està mal constituida, que mentre els uns mengen massa, altres no mengen res; que uns viuen en palaus i altres en barraques infectes, és a dir, que justifica la seva manera d'ésser i de pensar.

OBRA NOVA

Segona sèrie de Presons d'Europa

EN SERRALLONGA AUTENTIC - LA FI DEL BANDOLERISME - EL GOVERN DEL COMTE-DUC D'OLIVARES - EMPRESONAMENT DELS DIPUTATS DE CATALUNYA - EL CORPUS DE SANG - MORT DEL COMTE DE SANTA COLOMA

per F. GIRBAL JAUME

Un tom en 8.u, il·lustrat, amb gravats de l'època,

PREU: 2 PTES.

En premsa: Tercera Sèrie

LA BASTILLA

22 DE SETEMBRE DE 1926

XXXI ANIVERSARI DE LA MORT

DE

Innocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA
dedica aquest record a son inoblidable fundador

Músic pagat, fa mal so

L'excomunicació de Maurras

El Papa ha excomunicat als líders de "L'Action Française".

Els ha excomunicat per pagans, per heretges i per publicans.

Cal dir que això que Roma repara en les doctrines de Maurras, és l'únic d'elles que a nosaltres ens sembla passador i tolerable.

Có que té de reaccionari, de clerical i absolutista el legitimisme francès, al Pare Sant li sembla de perles.

Es el que té d'húmà, d'heterodoxe i d'independent el que el Papa condemna i anatematitza.

Els santons de "L'Action Française", ultramontans per damunt de tot, ja s'han sotmès al dogma i demanat perdó humilment al successor de Sant Pere.

En Lleó Daudet que, davant de Caillaux i dels republicans udola com el rei de la selva, davant del sobirà pontífex plora i bala com un xai.

El !consell sumaríssim de Segovia

El Consell de Guerra celebrat a Segòvia contra el director i els professors de l'Acadèmia d'artilleria, ha aplicat als processats penes molt greus.

El coronel director de l'Acadèmia va ésser condemnat a mort, però se l'indultà i commutà aquesta pena per la de reclusió perpètua.

Quaranta vuit professors més de l'Acadèmia han estat condemnats a vint anys de reclusió.

En altres ciutats s'estan instruint causes contra els que prengueren part en el moviment de resistència contra el Govern, iniciat per l'arma d'artilleria.

Obra nueva

LA CASA PALIDA

ANGEL SAMBLANCAT

(Hojas del diario de un preso)

Un tomo

Ptas. 3

ELS CONGREGANTS
DE L'ESTORNUT.

MIRANT LA LLISTA

—Adéu números! Ni els mils, i això que n'hi ha tants!

FLOK.

Obra nova
JOAN SANTAMARIA
QUATRE TITELLES I UN NINOT
(Novella)
Ptes. 4

BLANES

Senyor J. M. P.

Amb el desig de posar en clar les qüestions, vaig a contestar la carta a mi dirigida en aqueixes mateixes columnes, a fi de mostrar que equivocat del concepte en què té a les joventutes d'aquesta vila.

Jo, portat per l'anhel de què al meu poble naixí s'hi formí una joventut culta, no vaig poder deixar de dir el nefast estat en què, després d'un temps de no conviure-hi, vaig trobar-lo, fent tan sols honor a la veritat, i crec fins inopòrt que vinguí un senyor (o senyoreta) com vosté, i que, sabent tan bé com jo que la corrupció té envaïda a quasi totes les joventutes, pretengui negar-ho.

Es que vostè creu que aquestes joventutes que amb aire de santes van a l'església cada dia, no són com les altres?

No veu vostè mateix que per anar a l'església, per a complir aquest destorbi que les costums els imposa, es posen l'àbic, tapant allà dintre què pels carrers ensenyen desvergonyidament?

No cregui, distingit senyor, que senti per elles cap mena de repulsió; molt al contrari, és el desig de veure-les cultes el que a mi em guanya.

No vull discutir qui dels dos ha correut més pams de terra, però sí que he de dir-li que tinc el convenciment de què l'avenc dels pobles depèn del seu grau de cultura, i que fins crec que Blanes no està, en general, prou instruït per a tenir la higiene que uns senyors, per cert molt dignes, estan donant-li. En la seva, sols s'hi veu el marcat anhel de dissimular què en realitat és, el qual, crec no tindrà valor de dir, si el seu escrit anés signat amb el nom propi com el meu.

Contestant a què vostè em diu de la riera, dec dir-li que, desgraciadament, fa molts anys que hi passa, i en proteste, i que se'm fa molt estrany i fins en sembla injust, que en el pre-cís moment en què es treballa activament per treure de dita riera la pestilent olor, ens la retregui.

Per tant, li recomano que desisteixi de voler posar les dites mosses en el terreny en què no estan. En comptes d'adular-les, crec jo fóra molt millor procurar despertar-les d'aquest estat de postració moral i intel·lectual en què es troben.

M. TURO.

Blanes, 29 d'agost de 1926.

JOSEP ROCHE.

AUTOR: JOSEP ROCHE

FOTOGRAFIA: J. M. P.

UN TROS DE PAPER.

NO 'S POT SER POBRE PER CAP DINE.

Així, quan se diu un dijous: «aquesta tarda nos vearem» ja se entén que 's vol dir, sen lo passeig de Gracia.»

Los dies d'iguals hores la reunió es numerosa per dos motius especialment: lo un molt singular.

Va començar alçat a anar-hi a passejar per ser-si agrada ble, y no trobar-ni ningú, y això era tant cert, que se va escrivat al mateix temps a molissims, los quals se van trobar ab una concordança fort: però com cada hora deells ha procurat apartar-se tot lo possible dels altres, y com ningú deells va a lluirà y vergonyir a les demés ab son exterior casí bé no se adonan de tanta seguita la aflluència de passejants y cada dia en son interior:

—Me agrada venir aquí, perque no hi ha gent.

Entre aquests passejants de tarda hi ha persona que se ocupi molt seriament en enterarse bé de lo que adelantan d'altres.

No n'hi ha cap que hi tingui casa, mes tost esban-

dental de la calitat del morte que s'empleya, del gruix de las parades y los jornerals que hi treballen, los que fan correr per Barcelona aquells axiam de notícias que, bonas o dolentes, per tot circulen sobre las ventilatrices y desventilatrices de lo *enanche* (bem de dir ensanche!)

IV.

A las nits de estiu...

Musica al Prado, musica al Criadero, musica a Vene-

tista, al costat de Pilatras, musica als Campos, musica a Ester-

-cohet de aquí, rota de foix per allí, gofs de colors a las

partides, per tot circulen sobre las ventilatrices y desventilatrices de lo *enanche* (bem de dir ensanche!).

V.

Deixa questa materia, reconeixent que no s'digue de tractar assumptos tant elevats.

Voste no sabeis los molts que van a lo tiro de coloms del Tivoli, celebre en son temps per la entremaliada redacció de los carrets.

Y si han vist la marcialitat, lo suhar, lo lambregant de faldilles, lo encarcarament de enagues de las minyons, queab lo vaner ver y lo modac de mocar pliegat en la ma, devor a violents gambadas lo espat comprès entre la Barcelona antigua y lo castell de 'n Giber, si no han vistoix dich, los fauteuils venire una de las coses mes especiales y car-

acterístiques del passeig de Gracia.

No m'atreveix a descriurelo, me poso baix lo amparo de lo poeta aragonés que deia:

Eso no se pinta, se siente;

eso, Aragüido, se siente;

lo qual en català vol dir que aquelles criadases es mestester veròs, y no pot dir que conest Barcelona los barcelones más enies, si no ba contemplat las mans, los peus, las passes, las caras, las cinturas y sobre tot la fervorosa vocació ab que aquella part del sexu femení, flairen lo mascle, temen lo vespre, y reneguda fins a l' anima per las espingueladas tropessas en palets, topa ab transitan y ab calor al ciel, aumentat per lo impacient anhelar y la violència de la carera, entra cabolegant lo saló y ab la certesa de que va a descansar... ballant dins de un forn.

Lo passeig de Gracia! ja n'és de delicios...

Ja es modisme general dir: «Si trixa una rifa' m'ha-bia de fer una casa a lo passeig de Gracia.

X.

Pero, Aragüido, se siente;

lo qual en català vol dir que aquelles criadases es mestester veròs, y no pot dir que conest Barcelona los barcelones más enies, si no ba contemplat las mans, los peus, las passes, las caras, las cinturas y sobre tot la fervorosa vocació ab que aquella part del sexu femení, flairen lo mascle, temen lo vespre, y reneguda fins a l' anima per las espingueladas tropessas en palets, topa ab transitan y ab calor al ciel, aumentat per lo impacient anhelar y la violència de la carera, entra cabolegant lo saló y ab la certesa de que va a descansar... ballant dins de un forn.

Lo passeig de Gracia! ja n'és de delicios...

Ja es modisme general dir: «Si trixa una rifa' m'ha-bia de fer una casa a lo passeig de Gracia.

XI.

AL INGENIOS Y FESTIU POETA.

SERAFÍ PITARRA,

AGREIDA HOSTALICRA EN LA REPRESENTACIÓ DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATA.

SONETO.

Si d' entre 'ls morts, surtis en Vallfogon

Y'drepitar tornis la pàtria nostra,

Veuriam que gustós son plectre postr

Per teixir, flor, brillant coron.

La fama que festiu tant lo pregon;

Al geni farà dar marcada mostr,

Y a Pilara dirà: «Heut es vestir

Perquè l' xist y la sal, tot hot aben.

Qui al vostre ingen viu pot ferri guerr

Perquè com tot lo creat tinga una tax!

No serà, no, ningú d'aquesta terr

Que La Espanya, bagi visi, de la Torratx

(Y ni la para cruel, que tot ho agarre,

La fama desfarà del bon Pilart!»

Lo pelyuñer del Ter.

Habitants de Barcelona que han estat fora durant la permanència en la ciutat del terrible *habsed*: si 'ns volen creure, no 's donguin pressa en venir. Ja som prou per despedir al colerà, i ademés, nos encarreguem de escusarlos al seu senyor, pinc no 'ns succehis como en Valencia, ahont veyste tan obsequiat en la despedida, hi reca 'l andàrs, y detingut per molt temps la seva marxa.

Mentre una pila de gent pobre fa esforços heròics per aliviar la trista sort de sòs germans, hi ha vendors que paguen multes per haber intentat emmalalir-los a articles de beca fets malbé.

Els allò que dihem: cada hu per ahont l' enfilà.

En lo Teatro Romea va esbrinar-se ab El castillo de San Alberto la companyia dramàtica, que es en sa generositat conseguda del public per ser la mateixa de l' any passat. De las novas parts que figurau en dita companyia, va agradar moltissim la Sra. Bonifiori. Alguns lectors diran: «es star con que's la dama jove...» Doncs no està per això, sinó perquè sub ferse carrech de las situacions en que se troba, expressant-se a mola espontaneitat. Los aplausos que 'vi dongué lo public, varen ser justos.

Volírem que la Sra. Moral no tinguis tanta por al colerà. Quan esta senyora diu 's escolta una relació desgaradora, s' hi està com si prengués una lassa de flors corials. No, no: lo colerà ja 's farà clarech de que la afectació es comedia y no li 'hi dirà res, y per altre part, lo publica la trobarà més animada.

«Que'n valia ciò qu'ros lo vestiti que luuya la senyora Segarra en el primer acte! Figúrense que era tot de brodades xinescas. Era de Pekin, y com l' acció passa en França à meitat del sige XI... no 's hi dich res de lo que costaria.

Segons lo roloit del Teatro Principal, lo temps no correra de una porcio de dies a questa part no 'ns fem veel; varem deturats lo cors de la vida a un quart d' hora sense decret demai, y nos trobem a aquella mateixa hora.

«Si serà que la junta vol demostrar-nos que las obras interiors de dit teatro s' han portat a cap sense transcurss de temps.

Després veurem si aquelles obres se resseguiran de la extació en que han sigut fetas.

Lo dimarts a la nit va ser una verdadera mala que espiotava lo dueny de la ullera que se col·locava en lo «pla» de las comedies, pinc a dir de observar el eclipse, molta gent, median la retrubició de quatre quartos, se baralhava per dirrigir la vista a l' astre nocturno, ab l' ajuda de lo nombrat instrument.

Un leton devia: «Veyam si ara ab lo cambi de la lluna, s' reluarà questa passa.

He observat que donant cumpliment a l'ordre del Corredor, s'han aberi, a l' de que s'areig, molts teixos y pius que estan tancats hermèticament.

Aquel es lo verdader mitjà de desinfestar las habitacions, y los que lo segueixen no estan obligats a pagar, ab anticipació al desinfestador, com succeeix ab altres sistemes que hem vist anunciatas en las cancionetas y diariis de la capital.

Lo soterrani cantant.—Las dos y media. Sereno.

Un payés en l' hostal.—Creyá que eran quatre de tres. Gireish, que encara fent milà hora per roncar.

“La casa pàlida”

“La casa pàlida” és un llibre; un llibre d'en Samblancat, ple d'emoció i de bellesa. Un seguit d'escenes i d'ombres carcelàries, de moments de tortura i d'angúnia viscutes a la presó, l'integren. Cada capítol és una estació, com aquelles de la Passió de Crist, que en Samblancat ha sofert amb els anys de lluita per l'ideal.

Angel va començar les seves visites a la casa pàlida en 1914. Me'n recordo com si fos ahir. Jo el vaig conèixer llavors. En dotze anys, quasi ha passat més temps a la presó que en llibertat. Ja en deu haver vist de coses en aquells antres del sofriment, del càstig, amb els que la Societat vindica els seus furs trepitjats!

Doncs, totes aquestes hores de trista soledat, tancat dans els ninxols carcelaris, apartat de la vida, del bullici ambient, de la família i de tot el que ens fa la vida agradable; tot això està pintat amb vius colors en aquesta obra magistral, escrita amb la prosa limpida i original, peculiar d'un dels millors escriptors de llengua castellana, que ha passat per llargs calvaris: Angel Samblancat.

“La casa pàlida” no us farà resar i gemegar com el devocionari d'en Silvi Pellicó. Molt al contrari, sentireu l'ànsia i el desig d'ésser lliure, d'agafar el cel amb les mans, de què la justícia no sigui acomodativa i convencional.

Llegiu-lo.

DIEGO RAMON.

L'ASSEMBLEA CONSULTIVA

L'actitud dels caps polítics de l'antic règim

Llegim a “El Liberal”, de Bilbao:

“Uno de los últimos días de la anterior semana, coincidieron en Bayona tres ex presidentes del Congreso: don Miguel Villanueva, el conde de Romanones y don Melquíades Alvarez, y ante el anuncio de la próxima convocatoria de la titulada Asamblea Consultiva Nacional, acordaron que debía hacerse una declaración muy concreta por parte de los elementos dirigentes de los partidos políticos que gobernaron con la Monarquía.

Esta declaración se consignará en un escrito de tono respetuoso dirigido al rey, y en el cual manifestarán su total alejamiento.

Cuéntase para este mensaje con la adhesión de todos los elementos liberales y reformistas. De los conservadores han expresado ya su conformidad Bugallal, Sánchez Toca y el marqués de Lema, esperándose que la dé también, si no la ha dado ya, Sánchez Guerra, que faltaba por consultar. También firmará el documento Gabriel Maura.”

A Roma han atemptat, altra vegada, contra la vida de Mussolini. Es veu que els hi fa goig la vida del “duce”.

Ara l'agressor no ha estat una vella boja, sinó un emigrat italià.

Es una mala senyal aquesta afició contra en Mussolini. Encara que, ben mirat, amb una mort un xic tràgica i aparatososa, en Mussolini s'acabarà de fer famós.

L'aviador Callizo s'ha enlairat—ja es suposa que en aeroplà—a 12,500 metres d'altura.

Nosaltres voldríem pujar molt més amunt, per a perdre de vista aquest cabàs de porqueira i de vilesa que és la terra.

Sempre hi ha algú disposat a pendre's el pèl. Sempre hi ha algú disposat a enganyar-

ACTUALITATS

TRAYATU RUMEYA

Nobles y armats de aquell temps

1er batall y 1er major

Nobles y armats de aquell temps

nos. Però nosaltres, encara que sembli el contrari, no ens el deixem prendre tan fàcilment.

Fa uns quants dies que fou posat en llibertat el director d'*"El Pueblo Vasco"*, de Sant Sebastià.

Estava detingut per publicar uns comentaris antigovernamentals.

Ens alegrem d'aquesta llibertat.

Un fiscal demana per un acusat quatrecents noranta cinc anys de presó.

Això—demés de la bona i cristianíssima intenció que suposa—denota en el dit fiscal unes grans condicions d'humorista.

Per què no es dedica a la literatura festiva?

L'Ajuntament promet un premi de 50 duros als pares que tinguin dotze o més fills.

Ja cal que ens espavilem a omplir de desgraciats el món, perquè 50 duros són tot un pervenir!

No en teniem prou amb les inacabables obres de la Plaça de Catalunya, que ara volen desgraciart la de la Universitat.

Anfós Vidal i Planas estrena aviat al "Goya" una comèdia que duu per títol "Una casa bien".

D'aquesta casa hi serem visita.

D'una altra comèdia ens anuncia la premsa l'interessant títol:

"Indultado antes de condenado".

Capçalera d'un article d'*"El Liberal"*:

"Un caso de encefalitis letàrgica."

Ja, ja. El nostre.

"Els braus de Trespalacios, mansos", diu un crític taurí.

Tots, tots mansos perduts.

En Mussolini ha sortit il·lès d'un altre atemptat.

El "Duce" és un home de sort.

Al "Barcelona" han estrenat "Hacer el amor". Quasi bé tot el que s'estrena al teatre és "hacer el burro".

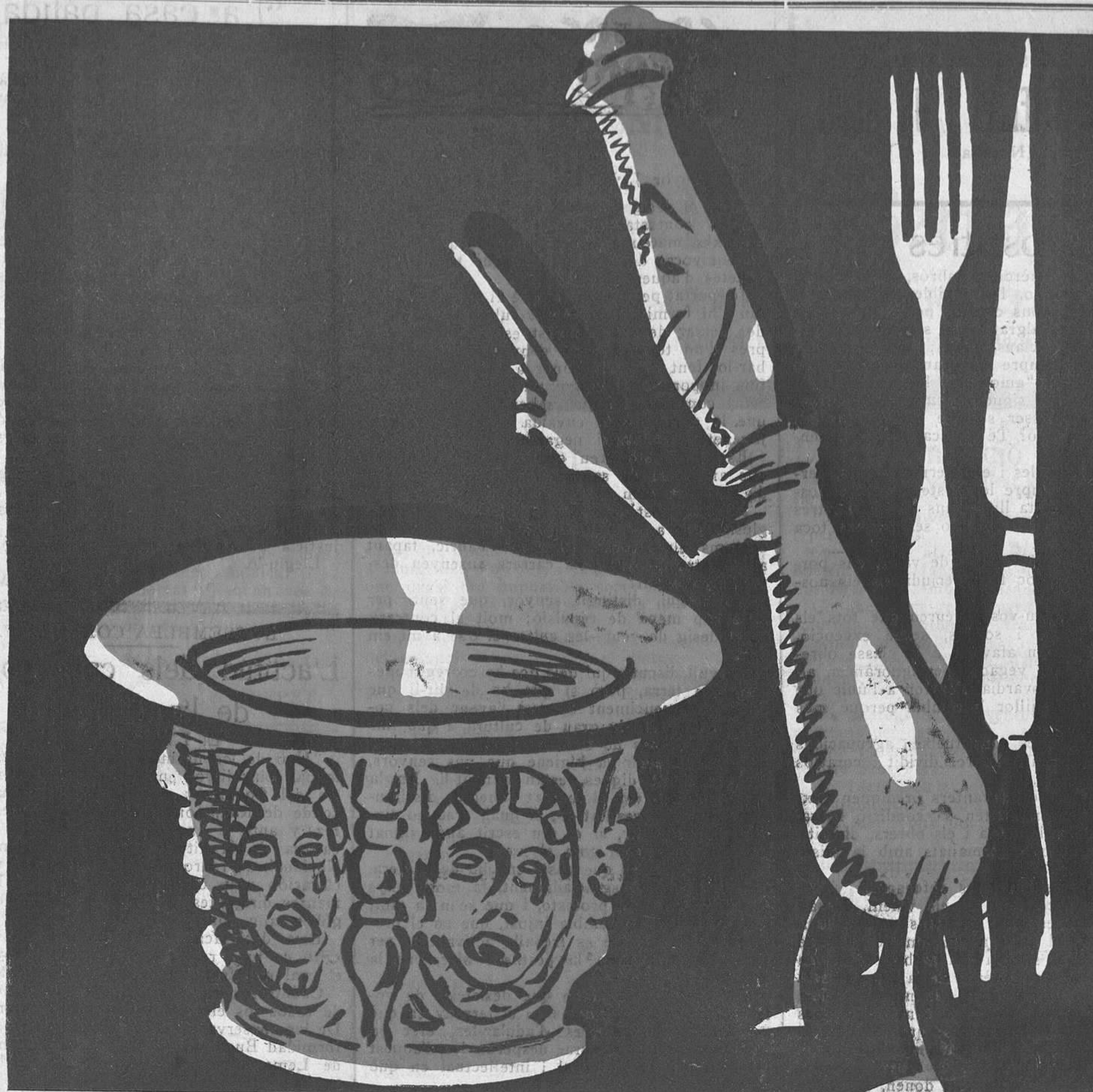
Una estadística diu que a l'Argentina hi ha més de mig milió d'espanyols.

No s'amoinin. Aviat hi serem tots.

A Xina guanyen els republicans.

Visquen els xinos!

Imprenta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Carrer del Olm, 8 : Ciutat

TRASTOS DE CUINA

El morter, la mà de morter, la forquilla i el ganivet.

UN TROS DE PAPER.

MON AMOR Á LA SOLEATAT.

Una persona que resideix en Sant Felip de Codines ha tingut la humora de suscriure's al nostre periòdic, partint d'ell en la engonyosa forma següent:

Aqueix Tros de Paper qu'ara va sorint es més bo 'or, perquè sempre alegra 'cor y fa molt bona cara.
Tot ab tot sent com he dit, ni cap jugez si notari trobaran res que notari, perquè en tot es comediat.

Tal vegada 's redactors, que han anat sempre per aulas, y que ab tot troben paraulas, no 'm diran mai re'd actors.

Y què hi fa' don Serafí farà com vulga; en Gatell, si bò dia qui' es un gal'ell, també veig que 's.

No hi ha més: ja que se 'm mana m' hi suscriu: la bossa s'obra, y si bò 'd dinar no cada semaneta.

Es a dir que m' es permet fins al dia de cap d' any; y si no tenim cap dany, despresa mirant per mes.

I. P.

Deus nos conservi: ho ya tan aixerit versificador y fassia que lo trobem en la llista de los que nos han de llegir l' any 1866, si som vius.

De les persones virtuosas quina li sembla que ho es més?

—La que may hagi sol-llicitat lo premis à la virtut.

—Doncha aqueixa té segur lo no ser may premiada.

—Ben fet; perquè això es portar la virtut al extrem y tots els extrems... son viciosos.

—Hola, senyor Marí! Oy que ve bò. Ara mateix he trobat l' Antonet que li mollesim ganes de vérel.

—Perquè es ego.

—Sí! Mireu quina gracia!

—Mes valdría que digués: quina desgracia!

Avans del colerà un botiguer de la pissa Reyal, deya:

—Aquet vespre no ve ningú que compri! Quant plou es un qual, s' omplen de gent totas las sales.

Lo dijous passat, quant sembla que daba l' aigua pera mor de Déu, lo mateix botiguer s' escamalata ab aquets termes:

—Carabà de pluja! Veus aquí un vespre en que no passa un anima. Si no plougués, no 's podrà passar de gent; y de molt, sempre n' entra algun.

—Com cambien los desitjos!

Un rector de un poble se soia fer despertar per un esclatant a les set del demà.

Estaton capant un vespre y lo rector alsò lo porrà y se passejar tan bella estona lo rajoi per la boca, que lo escola, com si 'l cregues admet, va dirit.

—Senyor rector, lasset!

—Y tal set y tal dolor! replicà lo rector fent lo desent.

PIGRAMA.

Voilà tocino fresch
to marit de doanya Cinta,
y jo vaig diric:—jaixò ray!
posis en cos de camisa.

S. P.

SÍMILS.

¿En què se sembla un ganivet a un que se 'n va?
—En que parteix.
¿En què sembla Mosserrat à un bon fortímate?
—En qu' es serrat.
¿En què se sembla una llura à una gàbia de feras?
—En que té unas.
¿En què se sembla un discurs à un pessebre?
—En que hi ha figures.
¿En què se sembla l'estofat à un naufragio?
—En que s'ofrega.
¿En què se sembla un sol à un número?
—En que es vuit.
¿En què se sembla una rifa à un músich?
—En que toca.

CHARADA.

Do vegadas la primera
se diu en lloch de segona;
quant l' una ó l'altra se 'm dona,
l' altra ó l' una m' enquimera.
Tres y dos, què n' es petit!
Tres y tres què n' es petita'
una y tres de llarch no enfa,
pero ho es mes que 't que he dit.
La quarta res té de mort;
mes te un bon xiquet de dalla,
advertisentes que no talla
ni excita cap trist record.
Tinch a cas una perdiu
qu'es tant com jo *tres y quart*;
qui de *dos y tres* so afaria
ó es molt menó molt... no's diu.
Sens ú dos no hi ha 't tot meu...
lo tot, qu' es tan necessari
que en cap casa pot falharbi...
No ho dit prou, en nom de Déu?

—Hola, senyor Marí!

Oy que ve bò. Ara mateix he trobat l' Antonet que li mollesim ganes de vérel.

—Perquè es ego.

—Sí! Mireu quina gracia!

—Mes valdría que digués: quina desgracia!

Avans del colerà un botiguer de la pissa Reyal, deya:

—Aquet vespre no ve ningú que compri! Quant plou es un qual, s' omplen de gent totas las sales.

Lo dijous passat, quant sembla que daba l' aigua pera mor de Déu, lo mateix botiguer s' escamalata ab aquets termes:

—Carabà de pluja! Veus aquí un vespre en que no passa un anima. Si no plougués, no 's podrà passar de gent; y de molt, siempre n' entra algun.

—Com cambien los desitjos!

Un rector de un poble se soia fer despertar per un esclatant a les set del demà.

Estaton capant un vespre y lo rector alsò lo porrà y se passejar tan bella estona lo rajoi per la boca, que lo escola, com si 'l cregues admet, va dirit.

—Senyor rector, lasset!

—Y tal set y tal dolor! replicà lo rector fent lo desent.

La solució 's darà en lo número que vés.

Ara dissimilin.

E. R. — Casimiro Miralles.
Barcelona, 1865.—Impronta de Narcís Ramírez y Compañía, Fábrica de Encuadres, número 4.

NÚMERO 21.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 8 OCTUBRE 1865.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Amplio, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Amplio, 26, y Rambla del Migj.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ:

BARCELONA.

Al mes 4 rols.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12 rols.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA.

(Si Deu voi)

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

le 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

A NOSTRES LECTORS.

Una indisposició arribada ab lo últim tren a la casa de un dels redactors (no s' alarmis; no es res del temps) nos ha obligat a posar en aquest número un article que hi debia anar antes de venir *aire estacional*. Per igual raó s'ha retardat la sortida.

Al últim del número ja hi trobaren lo: Ara dissimulin.

LO PASSEIG DE GRACIA.

La Barcelona alegre, ociosa, la Barcelona movidissa, no la busquin sino al passeig de Gracia; y ara més que mai de enllaç del *estanche* malvata la paraula!

Lo passeig de Gracia es més passeig que la Rambla, perquè es molt més ample: perquè té vistes més dilatades y amenaçoses; perquè los edificis que ara començan à borejar no recordan com los de la Rambla lo clàssic del treball y la indústria, sinó que s'han construït en un estil de quadrats.

Per allí se explora lo cor veient les tentatives artísticas de les fàbriques, siquiera, no sempre lo bon gust hagi inspirat al fàbric; los edificis que s'han construït en un estil de quadrats.

Al mateix temps baixa ab allí gent que venen a vendre pollastres, forches d'all i cebes, pebrots y tomates, esbergínia y ou i fruita.

Al sortir lo sol varia, mes no mimbra, per lo brillant rostoll. En tot son ambit no s' hi veu ningú que sembli estarhi per forsa, sino al contrari, per acte de propi voler, encamat a prop de un goig.

Gent que va, gent que ve, gent que ya ve, ningú porta en son aspecte les senyals de agitació forosa que regna en la ciutat. Lo corredor va tan à poch ab poch com lo hisenda; lo estudiant no se recorda de los libres, malalt se sent aliviat per lo sol de l'aire y lo panorama que 'l rodeja....

¡Que diguin lo que vulguin, no hi ha com lo passeig de Gracia!

Al ivero, se va de tarda al passeig de Gracia.

A lo estiu, demà y vespre se va al passeig de Gracia.

Per anar a los numerosos poblets del voltant, se aprofita sempre que 's pot, la proporción de passar per lo passeig de Gracia.

A tot foraster se li pregunta: *¿Ja ha vist lo passeig de Gracia?*

La animació del passeig de Gracia, al estiu, comença ab lo dia.

Antes que los omnibus vajin y vingan, ja hi transita gran munició de jornerals, que ab pas lleuger, àgil de camas y sans de calor, se encaminen a Barcelona, ab lo jecch al coll ('s portan) y lo esmorzí embolicat en un mocadó de quadros blancs.

Al mateix temps baixa ab allí gent que venen a vendre pollastres, forches d'all i cebes, pebrots y tomates, esbergínia y ou i fruita.

Al sortir lo sol varia, mes no mimbra, per lo gènere de fransitan, que allors no van de nou a la fira de Gracia.

Però no hi poden fer a la alssada de un campanar à questa majoria: mentrens que 'l prohibeixen mestegar siurors torrats en xica ó traquejar terra.

—Com això se explica en part, com en una nació se eternen les trinxeres.

—Això es que no hi ha escassetat un poble ab la majoria se crea casi felicis si los diumenges pot beure vi ó pedreixar.

—Això es que no hi ha escassetat un poble ab la majoria se crea casi felicis si los diumenges pot beure vi ó pedreixar.